

— Отгдѣ да зная, викаете ме, питамъ.

— Знаешъ ти . . . знаешъ !

— Е, пъкъ и да знамъ, сѣдете ме де, да видимъ какъвъ ми е тежкия грѣхъ — каза най-после Каменъ съ едва сдържанъ ядъ.

— Разбира се, зеръ ще те оставимъ да правишъ каквото ти дойде въ ума.

— Че какво правя азъ ?

— Защо си откарвалъ повече говеда въ ливадата ?

— Защото Богъ ми далъ повече — засмѣ се Каменъ.

— Не смѣй се ! — ядно кресна кметътъ, като скочи правъ и почервенѣлъ впи очи въ Камена. — Не смѣй се, ами кажи защо водишъ и юнчетата.

— Защото ги уча вече да се впрѣгатъ и защото туй лѣто ще работя съ тѣхъ. Ето защо ги карамъ.

— Лъжешъ !

— Не съмъ заприличалъ още на тебе . . .

— Ти си свивай езика, че знаешъ ли кжде се намирашъ ?

— Охо, ти пасѣше още телцитѣ, когато бай ти Каменъ е бивалъ тукъ.

— Знаешъ, а ? Пъкъ дрѣмешъ съ шапка на главата. Знаешъ ли, че си предъ лика на Негово Царско Величество — ей го е, на стената !

Спомни си кметътъ, колко пжти въ казармата, мустакатиятъ му фелдфебелъ бѣше повтарялъ тѣзи думи и пожела да блесне като него.

— Долу шапката ! — скомандва той по войнишки.

Каменъ не помръдна.